

Mál nr. 125/2002

**M
og
Vátryggingarfélagið X v/ A
og
Vátryggingarfélagið Y v/ B.**

Árekstur á Hvammsvegi í Ölfusi þann 23.4.2002.

Gögn.

1. Málskot móttakið 29.5.2002 ásamt greinargerð.
2. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna.
3. Lögregluskýrsla.
4. Bréf málskotsaðila, dags. 30.4.2002.
5. Bréf ökumanns B, dags. 18.6.2002.

Málsatvik.

Bifreiðinni A var ekið suður Hvammsveg á móts við bæinn Gljúfur. Þar hafði vörubifreiðinni B, sem dró eftirvagn með jarðýtu, verið ekið í gagnstæða átt og lagt vinstra megin á veginum miðað við akstursstefnu. Tönn ýttunnar hafði verið skekkt þannig að hún stóð 80 cm út af vagninum hægra megin, þ.e. þeirri hlið sem vísaði inn á veginn. Er ökumaður A hugðist aka meðfram B rakst hægri hlið A í ýtutönnina og skemmdir urðu á A. Bjart var að degi, “sólskin, regn” og blautt færi, þegar áreksturinn varð. Engin aðvörunarmerki voru á tönninni, þar sem hún stóð út af vagninum.

Ökumaður A kvaðst hafa ekið á litlum hraða og ætlað meðfram hlið B. Lítið pláss hafi verið til þess og að auki hafi tönninn staðið út af vagninum. Því hafi óhappið orðið.

Ökumaður B kvaðst hafa stöðvað þarna til að taka ýtuna af vagninum, en þarna sé verið að byrja á vegaframkvæmdum. Hann hafi gert þau mistök að leggja vinstra megin, en við það hafi pláss til að aka meðfram B verið takmarkaðra en ella vegna tannarinnar sem skagaði út á veginn.

Álit.

Ökumaður A kom að B, þar sem hún hafði verið stöðvuð á veginum. Eins og hann lýsir aðdraganda árekstursins í lögregluskýrslu hafði hann gert sér grein fyrir tönn ýttunnar sem skagaði inn á veginn. Ökumaðurinn átti að gera sér grein fyrir breidd eigin bifreiðar og hvaða svigrúm hann hafði til að aka meðfram B með tilliti til þess að ýtutönninn þrengdi það svigrúm talsvert. Vanmat ökumannsins í þessu efni er meginástæða þess hversu illa fór. Ber ökumaður A því meginsök á óhappinu. Á hinn bóginn verður ekki fram hjá því litið að B hafði verið lagt öfugu megin á veginum, að ástæðulausu að séð verður, þannig að tönn jarðýttunnar sem skagaði inn á veginn, gerði það mun erfiðara en ella að komast fram með B og skapaði um leið nokkra hættu fyrir aðra vegfarendur. Vegna þessara mistaka á ökumaður B einnig nokkra sök á því hvernig fór.

Niðurstaða.

Ökumaður A ber 2/3 hluta sakar og ökumaður B ber 1/3 hluta sakar.

Reykjavík, 2. júlí 2002.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.